

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

A. Følgende beslutninger annulleres:

- PPE-gruppens (det europæiske folkepartis gruppe) beslutning af juni 1984,
- den af PPE-gruppens bestyrelse den 10. juli 1985 truffne beslutning,
- de af PPE-gruppens formandsskab truffne beslutninger af henholdsvis 17. juni 1986 og 1. juli 1986,
- den af PPE-gruppens generalsekretær den 16. juli 1986 truffne beslutning,

og endvidere annulleres den af PPE-gruppens præsident den 29. oktober 1986 truffne beslutning om afvisning.

B. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

- Det er sagsøgerens principielle opfattelse, at hendes kontrakt helt klart angiver Luxembourg som tjenestested, og at en overførsel til Bruxelles derfor er udelukket, idet der herved vil ske en overtrædelse af en udtrykkelig og væsentlig bestemmelse i kontrakten. Beslutninger om overførsel må derfor uden videre annulleres.
- Subsidiært har sagsøgeren fastholdt, at de af flere organer inden for PPE-gruppen truffne beslutninger er retsstridige, da en række formkrav ikke er opfyldt, og ligeledes fordi det paritetiske udvalg vedrørende personale spørgsmål ikke forinden er blevet hørt og de fremsatte krav ikke forhandlet, fordi den i dokument EP 107.136 af 17. juli 1986 fastlagte politik ikke er fulgt, idet den pågældende ikke er blevet hørt, og fordi der er sket en tilfældig udvælgelse af de personer, der skal overføres.
- Mere subsidiært har sagsøgeren anført, at der på ingen måde er taget hensyn til hendes personlige forhold.

Sag anlagt den 28. januar 1987 af Gabriella Virgili, gift med Giovanni Schettini, mod Europa-Parlamentet

(Sag 24/87)

(87/C 57/08)

Ved De europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. januar 1987 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Gabriella Virgili, gift med Giovanni Schettini, Mamer, ved advokat Lydie Lorang, advokatfirmaet Faltz & Elvinger, 6, rue Heine, Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

A. Følgende beslutninger annulleres:

- PPE-gruppens (det europæiske folkepartis gruppe) beslutning af 1984,
- den af PPE-gruppens bestyrelse den 10. juli 1985 truffne beslutning,
- de af PPE-gruppens formandsskab truffne beslutninger af henholdsvis 17. juni 1986 og 1. juli 1986,
- af den PPE-gruppens generalsekretær den 16. juli 1986 truffne beslutning,

og endvidere annulleres den af PPE-gruppens præsident den 29. oktober 1986 truffne beslutning om afvisning.

B. Der indrømmes sagsøgeren en tilstrækkelig udsættelse — dog i det mindste indtil 1. januar 1989 — på grund af hendes personlige forhold.

C. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentlige argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag 23/87.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning, truffet den 30. januar 1987 af Østre Landsret, i sagen Dansk Denkvit ApS mod Landbrugsministeriet

(Sag 29/87)

(87/C 57/09)

Ved beslutning truffet den 30. januar 1987, indgået til Domstolens justitskontor den 2. februar 1987, har Østre Landsret i sagen Dansk Denkvit ApS mod Landbrugsministeriet forelagt De europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Var der ved Rådets direktiv 70/524/EØF ⁽¹⁾ af 23. november 1970 om tilsætningsstoffer til foderstoffer med de forud for Rådets direktiv 84/587/EØF ⁽²⁾ af 29. november 1984 gennemførte ændringer foreskrevet en sådan harmonisering, at medlemsstaterne over for import fra andre medlemsstater af foderstoffer med indhold af tilsætningsstoffer var helt afskåret fra at påberåbe sig EØF-traktatens artikel 36 i forbindelse med nationale foranstaltninger til sikring af identifikation af de anvendte fabrikater af tilsætningsstoffer samt disse stoffers renhed?

⁽¹⁾ EFT specialudgave 1970 III, s. 743.

⁽²⁾ EFT nr. L 319 af 8. 12. 1984, s. 13.

2. I tilfælde af benægtende besvarelse af spørgsmål 1 spørges, om der så dog forud for nævnte direktiv 84/587/EØF var gennemført en sådan harmonisering af kravene til emballering og etikettering af foderstoffer med indhold af tilsætningsstoffer, at artikel 36 ikke kunne påberåbes i forbindelse med et nationalt krav om angivelse på pakningerne af, at det pågældende fabrikat af tilsætningsstof var godkendt af en national myndighed under det tildelte registreringsnummer?

3. Skal EØF-traktatens artikel 30 forstås således, at den forbyder en national foranstaltning, hvorved en medlemsstat kræver, at indførsel fra andre medlemsstater af foderstoffer med indhold af de i direktiv 70/524/EØF nævnte tilsætningsstoffer kun må finde sted i henhold til et til virksomheden én gang for alle udstedt dokument, der benævnes »autorisation«, når en ganske tilsvarende autorisation kræves af indenlandske producenter, når myndighederne ikke på anden måde bliver bekendt med, i hvilke virksomheder der skal foretages kontrol i medfør af, at det nævnte direktiv, når der ikke i lovgivningen er opstillet særlige betingelser for udstedelse eller tilbagekaldelse af autorisationer, og det må lægges til grund, af afslag på en ansøgning om autorisation eller tilbagekaldelse af en sådan efter nationale retsprincipper kun kan finde sted, såfremt virksomheden bliver udøvet på en sådan måde, at hensynet til menneskers eller dyrs sundhed gør det bydende nødvendigt, når autorisation i administrativ praksis bliver udstedt indenfor få uger på grundlag af en ansøgning, der alene skal indeholde importørens navn og adresse, og når autorisation aldrig hidtil i administrativ praksis er nægtet eller tilbagekaldt fra en importør?

4. Var der ved Rådets direktiv 70/524/EØF af 23. november 1970 om tilsætningsstoffer til foderstoffer med de forud for Rådets direktiv 84/587/EØF af 29. november 1984 gennemførte ændringer foreskrevet en sådan harmonisering, at medlemsstaterne helt var afskåret fra at påberåbe sig EØF-traktatens artikel 36 i forbindelse med en sådan national foranstaltning som beskrevet i spørgsmål 3?

5. Var det foreneligt med fællesskabsretten, navnlig EØF-traktatens artikler 9 og 95 samt det nævnte direktiv 70/524/EØF, at en medlemsstat opkrævede en årlig afgift hos de virksomheder, der opnåede den i spørgsmål 3 omtalte autorisation, når afgiften blev opkrævet med samme beløb hos indenlandske producenter og hos importører, og når de samlede afgiftsbeløb svarede til udgifterne ved kontrol af de stikprøver, der blev udtaget i overensstemmelse med direktiv 70/524/EØF?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse, afsagt den 27. november 1986 af Court of Appeal, Chancery Division, Patents Court, London, i sagen Thetford Corporation m.fl. mod Fiamma SpA m.fl.

(Sag 35/87)

(87/C 57/10)

Ved kendelse afsagt den 27. november 1986, indgået til Domstolens justitskontor den 5. februar 1987, har Court of Appeal, Chancery Division, Patents Court, London, i sagen Thetford Corporation m.fl. mod Fiamma SpA m.fl. forelagt De europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er et bestående patent, som er meddelt i Det forenede Kongerige i henhold til bestemmelserne i Patents Act 1949 en industriel eller kommerciel ejendomsret, der kan kræves beskyttet i henhold til Rom-traktatens artikel 36, når opfindelsen — hvis det ikke havde været for bestemmelserne i ovennævnte lovs Section 50 — ikke ville have været ny, fordi der allerede forelå et patentskrift som beskrevet i lovens Section 50 (1), litra a) eller b)?
2. Hvis et sådant patent kan kræves beskyttet som ovenfor anført, vil den eneste påstand, der kan nedlægges i medfør af traktatens artikel 36 — som hævdet af de sagsøgte Fiamma — da være en påstand om betaling af et rimeligt vederlag (eller en anden påstand om betaling af et pengebeløb) men ikke en påstand om nedlæggelse af forbud?

Sag anlagt den 5. februar 1987 af Eckhard Sperber mod De europæiske Fællesskabers Domstol

(Sag 37/87)

(87/C 57/11)

Ved De europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. januar 1987 anlagt sag mod De europæiske Fællesskabers Domstol af Eckhard Sperber, Luxembourg-Howald, ved advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Biver, 8 rue Zithe.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det statueres, at sagen kan antages til pådømmelse, og sagsøgeren gives medhold.
- Følgelig annulleres Domstolens beslutning af 5. marts 1986, hvorved sagsøgeren i forbindelse med sin ansættelse som tjenestemand på prøve blev indplaceret på tredje løntrin i lønklasse LA 6 med virkning fra 1. december 1985, samt om fornødent Domstolens klageudvalgs afgørelse af 4. november 1986, hvorved sagsøgerens klage blev afvist.